

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ.

Δημοσιεύοντες τὸ κατωτέρω ποιημάτιον, χρεωστοῦμεν ἴσως πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων νὰ ὑπενθυμῶμεν ὅτι ὁ Ἑρανιστῆς δὲν εἶναι πολιτικὸν σύγγραμμα, ἀλλ' ἀφορᾷ ἰδίως εἰς τὴν φιλολογικὴν ἀξίαν τῶν ὄσων καταχωρίζει. Εὐχαρίστως παραδεχόμενος τὸ ἀσπαστὸν τοῦτο δέιγ- τῆς προόδου τοῦ νέου ποιητοῦ, τοῦ ὁποίου καὶ προηγουμέ- νως εἶχε δημοσιεύσει δοκίμια, δὲν ἐπεμβαίν' εἰς τὴν πολι- τικὴν ἐκτίμησιν τῆς ὕλης ἣτις ἐπαξίως ἐνέπνευσε φαντα- σίαν Ἑλληνοῦ καὶ χριστιανοῦ, ἀλλὰ σκοπὸν οἰκείον ἐαυ- τῷ προτίθεται, νὰ καταστήσῃ γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρνασσὸς τῆς ἀναθάλλει πάλιν ὑπὸ τὴν αὔραν τῆς ἐλευθερίας, καὶ ὅτι αἰσίως προοιμιάζοντες νέοι αἰοιοὶ δια- δέχονται ἤδη τοὺς παλαιοὺς ὄσων ἐθραύσθη ἡ λύρα.

Ωδὴ εἰς τοὺς ἐπαναστάοντας Κρήτας.

1.

Ὁ ποντοπορῶν πλησίον τῆς πατρίδος τῶν Τιτάνων,
 Ἐν καιρῷ νυκτὸς βαθείας ἤχους ἤκουσε τυμπάνων,
 Καὶ διέκρινε μακρόθεν, ἐπὶ γειννιῶντος ὄρους,
 Εἰς τὸ φῶς τῆς Πανσελήνου καθημένους ὀπλοφόρους,
 Καὶ σημαίας βαθυκόλπους, ἄνωθεν κυματουμένας,
 Ὅπου αἰετὸς ἀνοίγει πτέρυγας κεχρυσωμένας,
 Ὡς ὁ ἄγγελος τοῦ Πλάστου,
 Καὶ τὸν αἰχμητὴν βαστάζει κεραυτὸν εἰς ὄνυχάς του.

2.

Τί ἐξήλθον ὅπου λέων βαθυχαίτης ἐγεννήθη,
 Τί ἐγκρύπτοντες οἱ ἄνδρες εἰς τὰ λάσιά των στήθη;
 Τὸν ἐλεύθερον αἶρα τῶν βουνῶν νὰ δοκιμάσουν,
 Ἡ Ἄγιον των συνήλθον ἑορτὴν νὰ ἑορτάσουν;
 Ἡ στρωμνὴ των χλωροὶ κλάδοι, τάπητες βαθείας χλόης,
 Καὶ ὁ Οὐρανὸς τὸ μέγα κάλυμμα των ὁ γελόεις·
 Προσκεφάλαιον ὁ βράχος,
 Ὁ βαρὺς τῆς τρικυμίας παλαιστῆς καὶ μονομάχος.

3.

Τ' ἀπαστράπτοντα μακρόθεν ὄπλα καὶ ἱμάτιά των,
 Καὶ τὰ μέχρι τῆς θαλάσσης ἀκουόμεν' ἄσματά των,
 Καὶ τὸ πλήρες εὐγενείας ἀρειμάνιον των ἦθος,
 Τὸ ἀφηνιῶν δηλοῦσι κατὰ τοῦ ζυγοῦ του πλήθους.
 " Προτιμώτερος μᾶς εἶναι θάνατος κ' ἐλευθερία,
 Ἡ αἰσχροὶ ζωὴ " βοῶσι στόματα λαοῦ μυρία,
 Δεῖα ἔκτοτε βαρβάρων ἔμεινεν ἡ γῆ τῆς Κρήτης.